

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 27 grudnia 1983 r.

Nr 71

TRESC:
Poz.:

USTAWA

318 — z dnia 21 grudnia 1983 r. o zmianie niektórych ustaw wprowadzających reformę gospodarczą ; 929

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

319 — z dnia 12 grudnia 1983 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie wykonania przepisów ustawy o niektórych podatkach i opłatach terenowych 935

318

USTAWA

z dnia 21 grudnia 1983 r.

o zmianie niektórych ustaw wprowadzających reformę gospodarczą.

W celu umacniania zasad i usprawniania mechanizmów reformy gospodarczej stanowi się, co następuje:

Art. 1. W ustawie z dnia 26 lutego 1982 r. o cenach (Dz. U. Nr 7, poz. 52) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 6 pkt 5 otrzymuje brzmienie:
„5) obiekty i roboty budowlane, wykonywane na zamówienia udzielane w trybie bezprzetargowym;”
- 2) w art. 7 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
„3. Minister Handlu Zagranicznego, w porozumieniu z Ministrem Finansów i Ministrem do Spraw Cen, określa towary objęte wykazem wymienionym w ust. 1, na które w rozliczeniach eksportowych i importowych stosuje się ceny urzędowe.”
- 3) w art. 11:
 - a) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:
„2a. Ceny umowne ustala się w drodze ich uzgodnienia przez strony zawierające umowę.”
 - b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:
„4. Kalkulacja ceny umownej jest sporządzana na podstawie kosztów uzasadnionych.”
- 4) po art. 11 dodaje się art. 11a w brzmieniu:
„Art. 11a. 1. Kalkulacja ceny umownej i regulowanej obiektów i robót budowlanych jest sporządzana na podstawie kosztorysu.
2. Minister do Spraw Cen, w porozumieniu z Ministrem Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, określa zasady kosztorysowania obiektów i robót budowlanych.”
- 5) art. 12 otrzymuje brzmienie:
„Art. 12. 1. Rada Ministrów, w celu przeciwdziałania niekorzystnym zjawiskom społeczno-gospodarczym, może:
 - 1) zamrozić ceny na okres nie dłuższy niż trzy miesiące,
 - 2) wprowadzić okresowy zakaz podwyższania cen na określone grupy towarów i usług, poza wypadkami wynikającymi z działania czynników nie-

zależnych od jednostki gospodarczej (sprzedawcy),

- 3) wprowadzić okresowe, maksymalne wskaźniki wzrostu cen umownych na określone grupy towarów i usług.
2. W razie ograniczenia uprawnień do podwyższania cen, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, zysk uwzględniony w cenach towarów i usług stanowiących odmiany dotychczas wytwarzanych towarów nie może być wyższy od zysku przeciętnie uzyskiwanego przez sprzedawcę ze sprzedaży towarów z danej bądź zbliżonej asortymentowo grupy.”
- 6) w art. 13:
 - a) w ust. 3 kropkę na końcu zastępuje się przecinkiem i dodaje wyrazy „z uwzględnieniem przepisów ust. 4 i 5.”,
 - b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:
„4. Minister do Spraw Cen, w celu przeciwdziałania nadmiernemu wzrostowi marż umownych, może:
 - 1) wprowadzić obowiązek stosowania marż urzędowych,
 - 2) ustalić średnie wskaźniki marż umownych, obowiązujące w określonych jednostkach organizacyjnych handlu lub w obrocie określonymi grupami towarów.”
 - c) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:
„5. W wypadkach określonych w ust. 4 pkt 2 jednostki organizacyjne handlu mogą stosować przy sprzedaży poszczególnych towarów marże umowne na poziomie niższym lub wyższym od wskaźników ustalonych na podstawie tego przepisu, z zachowaniem średniego wskaźnika marż w odniesieniu do określonej grupy towarów.”
- 7) w art. 14:
 - a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i po wyrazie „towarów” dodaje się wyrazy „i usług”,
 - b) dodaje się ust. 2—4 w brzmieniu:

- „2. Jeżeli sprzedawca, w wypadku, o którym mowa w ust. 1, nie obniżył ceny, Minister do Spraw Cen lub okręgowe urzędy cen wstrzymują dalsze stosowanie tej ceny i ustalają cenę odpowiadającą jakości towaru lub usługi.
3. Cena odpowiadająca jakości towaru lub usługi, o której mowa w ust. 2, jest ustalana z uwzględnieniem opinii Polskiego Komitetu Normalizacji, Miar i Jakości lub upoważnionej przez Komitet jednostki organizacyjnej co do stopnia pogorszenia jakości.
4. Koszty sporządzenia opinii obciążają sprzedawcę stosującego cenę zawyżoną.”
- 8) art. 15 otrzymuje brzmienie:
- „Art. 15. 1. Towar przeznaczony do sprzedaży detalicznej powinien być oznaczony ceną.
2. Oznaczenia ceną towaru, na który obowiązują ceny urzędowe lub regulowane, dokonuje producent. W razie gdy na dany towar obowiązuje cena umowna, a producent zgodnie z zawartą między stronami umową nie ma obowiązku oznaczenia towaru ceną, obowiązek oznaczenia towaru ceną ciąży na sprzedawcy.
3. W miejscach sprzedaży detalicznej towarów oraz świadczenia usług muszą być uwidocznione ceny w sposób zapewniający prostą i nie budzącą wątpliwości informację o ich wysokości, a w odniesieniu do cen urzędowych — także o ich rodzaju (cena urzędowa).”
- 9) w art. 18:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Sprzedawca, który mimo pogorszenia jakości towaru lub usługi w stosunku do norm przyjętych przy ustalaniu ceny urzędowej, regulowanej lub umownej nie obniżył jej wysokości, jak również sprzedawca, który w wyniku stosowania cen urzędowych lub cen regulowanych z naruszeniem przepisów osiągnęli w ten sposób kwotę nienależną, są obowiązani do jej zwrotu nabywcy. Obowiązek zwrotu kwoty nienależnej ciąży również na sprzedawcy, który mimo ograniczeń w swobodzie kształtowania cen, o których mowa w art. 12 ust. 1, podwyższył i pobrał cenę przekraczającą dopuszczalny poziom.”
- b) w ust. 2 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu: „Obowiązek wpłacenia do budżetu państwa kwoty dodatkowej ciąży na sprzedawcy również wtedy, gdy zwrócił on nabywcy kwotę nienależną po rozpoczęciu kontroli.”
- c) w ust. 4 i w ust. 6 w pkt 2 wyrazy „okręgowy zarząd dochodów państwa i kontroli finansowej” zastępuje się użytymi w odpowiednim przypadku wyrazami „izba skarbowa”.
- d) dodaje się ust. 9 w brzmieniu:
- „9. Przepisy ust. 1—8 stosuje się odpowiednio do marż handlowych.”
- 10) w art. 22 w ust. 3 pkt 3 otrzymuje brzmienie:
- „3) sprzedawcy lub sprzedawcy — rozumie się przez to odpowiednio wykonawcę obiektu budowlanego i roboty budowlanej oraz wykonawcę usługi lub wykonanie obiektu budowlanego i roboty budowlanej oraz świadczenie usługi.”
- Art. 2. W ustawie z dnia 26 lutego 1982 r. o opodatkowaniu jednostek gospodarki społecznej (Dz. U. Nr 7, poz. 55 i Nr 45, poz. 289) wprowadza się następujące zmiany:
- 1) w art. 3:
- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Jednostki gospodarcze, w porozumieniu z właściwą izbą skarbową, mogą ustalić, że podatki określone w ust. 1 pkt 1—3 uiszczają zakłady tych jednostek sporządzające bilans.”
- b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:
- „2a. Minister Finansów może wyrazić zgodę na uiszczanie podatku dochodowego przez zakłady jednostek gospodarczych sporządzające bilans.”
- 2) w art. 4 po wyrazach „i poboru podatków” stawia się przecinek i dodaje wyrazy „z wyjątkiem podatku od nieruchomości.”;
- 3) w art. 6:
- a) w ust. 2 pkt 2 skreśla się,
- b) w ust. 3 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
- „2) zawinione niedobory produktów zakupionych po cenach nie zawierających podatku obrotowego.”
- c) w ust. 4 pkt 2 i 3 otrzymują brzmienie:
- „2) surowce, półfabrykaty i materiały,
- 3) produkty uboczne oraz odpady określone przez Ministra Finansów.”;
- d) w ust. 4 w pkt 5 wyrazy „surowce, materiały, półfabrykaty i” skreśla się;
- 4) w art. 16:
- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
- „2. Stawki podatku w ciągu roku są stałe. Jednakże Minister Finansów, na wniosek Ministra do Spraw Cen bądź z własnej inicjatywy, może zmienić stawki podatku, jeżeli zajdzie potrzeba zmiany cen spowodowana sytuacją rynkową bądź uzasadnionym wzrostem kosztów produkcji oraz w wypadkach osiągnięcia przez jednostki gospodarcze zysków nie związanych z efektywnością gospodarowania.”
- b) w ust. 3 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje wyrazy „z zastrzeżeniem ust. 1.”;
- 5) art. 18—22 skreśla się;
- 6) w art. 30:
- a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:
- „1) sprzedaży na rzecz innych jednostek gospodarki społecznej artykułów zaopatrzeniowych (również kooperacyjnych) i inwestycyjnych, z wyjątkami określonymi przez Ministra Finansów w tabeli, o której mowa w art. 15 ust. 8”
- b) pkt 2 skreśla się,
- c) po pkt 5 dodaje się pkt 5a w brzmieniu:
- „5a) sprzedaży produktów naprawionych lub odnowionych, jeżeli w tym celu zostały nabyte, z wyjątkiem produktów określonych przez Ministra Finansów.”;
- 7) w art. 31:
- a) w pkt 6 na końcu dodaje się wyrazy „z wyjątkiem obrotów ze sprzedaży produktów określonych w art. 15 ust. 2 i 4”.

- b) w pkt 7 wyrazy „i ich członków” skreśla się,
 c) pkt 8 i 9 skreśla się,
 8) w art. 33 w ust. 2 kropkę na końcu zastępuje się przecinkiem i dodaje wyrazy „z wyjątkiem:
 1) wypłat z zysku do podziału i z nadwyżki bilansowej w spółdzielniach,
 2) rekompensat pieniężnych z tytułu wzrostu cen detalicznych.”;
 9) w art. 36 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:
 „1. Obowiązek podatkowy, z zastrzeżeniem ust. 2, ciąży na jednostkach gospodarczych, w których posiadaniu znajdują się budynki i budowle oraz grunty (właściciel, użytkownik, najemca lub dzierżawca).
 2. W razie wynajęcia lub wydzierżawienia nieruchomości:
 1) przez jednostkę gospodarczą od osoby fizycznej — nieruchomość ta podlega opodatkowaniu,
 2) przez jednostkę gospodarczą osobie fizycznej lub jednostce gospodarki nie uspołecznionej — podatnikiem jest jednostka gospodarcza.”;
 10) w art. 37 w ust. 4 w pkt 1 wyrazy „3%” zastępuje się wyrazami „2%”,
 11) rozdział 5 otrzymuje brzmienie:

„Rozdział 5

Podatek dochodowy.

- Art. 39. Jednostki gospodarcze uiszczają podatek dochodowy.
 Art. 40. 1. Podstawę opodatkowania podatkiem dochodowym stanowi zweryfikowany zysk bilansowy, wykazany w rocznym sprawozdaniu finansowym, sporządzonym zgodnie z obowiązującymi podatnika zasadami rachunkowości, zwiększony o koszty i straty uznane za nieuzasadnione.
 2. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określa rodzaje kosztów i strat uznanych za nieuzasadnione.
 3. Do podstawy opodatkowania nie wlicza się zysku lub straty stanowiących udział w wyniku finansowym przedsiębiorstw wspólnych, mieszanych i spółek oraz przedsięwzięć wspólnych.
 Art. 41. 1. Dla ustalenia zysku bilansowego do kosztów działalności jednostki gospodarczej zalicza się amortyzację środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych, w kwocie wynikającej z obowiązujących stawek amortyzacyjnych.
 2. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określa zasady amortyzacji środków trwałych, wartości niematerialnych i prawnych oraz wysokość stawek amortyzacyjnych.
 Art. 42. 1. Jeżeli organ podatkowy stwierdzi, że wskutek nieprzestrzegania przez podatnika obowiązujących przepisów w zakresie prowadzenia rachunkowości zysk bilansowy został wykazany w niewłaściwej wysokości, wzywa on podatnika do sprostowania sprawozdania finansowego i

wyznacza w tym celu odpowiedni termin oraz wskazuje pozycje, które powinny być sprostowane.

2. Jeżeli podatnik nie dokona sprostowania sprawozdania finansowego w wyznaczonym terminie, organ podatkowy ustali podstawę opodatkowania.
 Art. 43. 1. Jeżeli organ podatkowy stwierdzi prowadzenie ksiąg rachunkowych w sposób uniemożliwiający ustalenie podstawy opodatkowania i ustali podstawę tę szacunkowo, zobowiązanie podatkowe ustala się przez zastosowanie do takiej podstawy opodatkowania właściwych stawek podatku, zwiększając obliczony podatek o 20%. W uzasadnieniu decyzji ustalającej wysokość podatku dochodowego organ podatkowy wskaże przyczyny powodujące pominięcie w postępowaniu ksiąg i sprawozdania finansowego.
 2. Jeżeli organ podatkowy stwierdzi, że podatnik zaliczył do kosztów działalności eksploatacyjnej koszty wytworzenia lub zakupu środka trwałego albo inne koszty inwestycyjne, podatek dochodowy obliczony według właściwych stawek zwiększa się o kwotę równą tym kosztom.

Art. 44. Podatek dochodowy wynosi 60% podstawy opodatkowania.

Art. 45. 1. Podatek dochodowy od:

- 1) przedsiębiorstw mających formę spółek handlowych, w których Skarb Państwa, przedsiębiorstwa państwowe albo inne uspołecznione jednostki gospodarcze mają udział ponad 50% kapitału zakładowego,
 - 2) Polskiej Izby Handlu Zagranicznego, Centralnego Związku Rzemiosła, izb rzemieślniczych i cechów, w zakresie ich działalności gospodarczej,
 - 3) jednostek gospodarczych, utworzonych przez przedsiębiorstwo państwowe lub inną uspołecznioną jednostkę gospodarczą i zagraniczną osobę prawną lub fizyczną w celu prowadzenia działalności na rynku krajowym i zagranicznym,
 — wynosi 65% zysku bilansowego zwiększonego o koszty i straty uznane za nieuzasadnione. Przepis art. 40 ust. 3 stosuje się odpowiednio.
2. Przepis ust. 1 nie dotyczy spółek mających siedzibę za granicą.

Art. 46. Zwalnia się od podatku dochodowego:

- 1) Państwowy Zakład Ubezpieczeń,
- 2) jednostki gospodarcze w zakresie gospodarki rolnej,
- 3) szkoły wyższe i jednostki naukowo-badawcze,
- 4) zakłady budżetowe i gospodarstwa pomocnicze jednostek budżetowych, działające na zasadach uproszczonych,
- 5) jednostki gospodarcze zajmujące się utrzymaniem i remontami dróg publicznych, podległe Ministrowi Komunikacji.

Art. 47. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, może wprowadzić ulgi w podatku dochodowym, w szczególności ulgi z tytułu przeznaczania zysku na cele rozwojowe, stymulujące sprzedaż na eksport, związane z utrzymaniem szkół zawodowych i internatów oraz ulgi dla spółdzielni inwalidów.

Art. 48. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia:

- 1) określa zasady i wysokość opodatkowania podatkiem dochodowym banków i innych instytucji finansowych Polskiego Monopolu Loteryjnego oraz organizacji politycznych, społecznych i zawodowych,
- 2) określa stawki podatku dochodowego od jednostek gospodarczych, o których mowa w art. 1 ust. 1 pkt 3 i 5, jeżeli porozumienia bądź umowy o ich utworzeniu nie zawierają postanowienia o wysokości tego podatku,
- 3) może określać szczególne zasady obliczania i uiszczania podatku dochodowego przez jednostki gospodarcze, dla których na podstawie ustawy o gospodarce finansowej przedsiębiorstw państwowych jest prowadzony rachunek wyrównawczy.

Art. 48a. Minister Finansów, w drodze rozporządzenia, określa szczegółowe zasady uiszczania w ciągu roku podatkowego zaliczek na podatek dochodowy oraz zasady ustalania i uiszczania tego podatku przez jednostki gospodarcze, dla których rokiem podatkowym jest rok gospodarczy.”;

12) po art. 49 dodaje się art. 49a w brzmieniu:

„Art. 49a. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określa wypadki, w których jednostki gospodarcze są obowiązane do przeszacowania zapasów surowców, materiałów, produkcji nie zakończonej, wyrobów gotowych i towarów, oraz zasady rozliczania wyników tego przeszacowania z budżetem.”;

13) po art. 51 dodaje się art. 51a—51d w brzmieniu:

„Art. 51a. 1. Jednostki gospodarcze, w których udział należny za 1983 r. podatku dochodowego w zysku bilansowym za ten rok jest wyższy niż 60%, uiszczają w latach 1984—1986 podatek dochodowy w podwyższonej wysokości.

2. Podwyżka podatku stanowi kwotę będącą różnicą między podatkiem dochodowym należnym za 1983 r. a kwotą odpowiadającą 60% zysku bilansowego za ten rok, z tym że podwyżka ta podlega corocznie zmniejszeniu o 25% począwszy od roku podatkowego 1984.

Art. 51b. Podatek dochodowy obliczony zgodnie z art. 44 i 51a nie może być wyższy niż 80% podstawy opodatkowania określonej w art. 40 ust. 1.

Art. 51c. 1. Jednostki gospodarcze, w których udział należny za 1983 r. podatku dochodowego w zysku bilansowym za ten rok jest niższy niż 45%, uiszczają

w latach 1984—1986 podatek dochodowy w obniżonej wysokości.

2. Podatek dochodowy obliczony zgodnie z art. 44 obniża się o kwotę będącą różnicą między kwotą stanowiącą 60% zysku bilansowego jednostki gospodarczej za 1983 r. a podatkiem dochodowym należnym za ten rok, z tym że kwota obniżki podlega corocznie zmniejszeniu o 25% począwszy od roku podatkowego 1984.

3. Podatek dochodowy obliczony zgodnie z ust. 2 nie może być niższy niż 30% podstawy opodatkowania określonej w art. 40 ust. 1.

Art. 51d. Przez należny za 1983 r. podatek dochodowy rozumie się podatek obliczony według zasad obowiązujących w tym roku, jednak bez uwzględnienia w podstawie opodatkowania kosztów i strat nieuzasadnionych, a także, bez uwzględnienia:

- 1) ulg podatkowych,
- 2) zwolnień podatkowych,
- 3) zwiększeń podatku określonych w ustawie.”

Art. 3. W ustawie z dnia 26 lutego 1982 r. o gospodarce finansowej przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 54, Nr 44, poz. 288 i Nr 45, poz. 289) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zweryfikowany zysk przedsiębiorstwa, po zmniejszeniu o należny podatek dochodowy, a następnie po powiększeniu o udział w wyniku finansowym przedsiębiorstw wspólnych i mieszanych oraz spółek i przedsięwzięć wspólnych, stanowi zysk do podziału.”;

- b) w ust. 3 wyrazy „— w myśl art. 15 —” skreśla się;

2) w art. 8:

- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przedsiębiorstwo przeznacza fundusz rezerwowy na pokrycie strat.”;

- b) w ust. 3 wyrazy „inne fundusze tworzone z zysku do podziału” zastępuje się wyrazami „fundusz rozwoju”;

3) w art. 9 w ust. 3 i 4 wyraz „inwestycyjnych” zastępuje się wyrazem „bankowych”;

4) w art. 10 ust. 3 skreśla się;

5) art. 15 skreśla się;

6) w art. 23 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Przedsiębiorstwo może otrzymać z budżetu dotację na finansowanie inwestycji, o których mowa w ust. 1. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określa zasady przyznawania tych dotacji.”;

7) w art. 24 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Inwestycje centralne mogą być finansowane w całości lub w części z dotacji budżetowej. Wysokość dotacji budżetowej na finansowanie inwestycji centralnych jest ustalana w decyzjach o ich podjęciu.

3. Na finansowanie inwestycji centralnej może być zaciągnięty kredyt bankowy spłacany w okresie

do 10 lat, licząc od planowanego terminu zakończenia inwestycji, określonego w decyzji o jej podjęciu. Okres ten może wynieść do lat 15 w wypadku inwestycji w przemyśle wydobywczym, energetyce i w rolnictwie. Kredyt jest spłacany z funduszu rozwoju przedsiębiorstwa powstałego w wyniku realizacji inwestycji centralnej bądź przedsiębiorstwa, w którym zrealizowano daną inwestycję.”;

8) w art. 27:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Fundusz postępu techniczno-ekonomicznego przedsiębiorstwo tworzy z narzutów obciążających koszty jego działalności. Część wpływów na fundusz pochodzących z tych narzutów przedsiębiorstwa odprowadzają na Centralny Fundusz Postępu Techniczno-Ekonomicznego.”.

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Wysokość stawek odpisów na fundusz postępu techniczno-ekonomicznego, jak również procent wpływów na ten fundusz podlegających odprowadzeniu na Centralny Fundusz Postępu Techniczno-Ekonomicznego są ustalane na okresy wieloletnie w narodowym planie społeczno-gospodarczym.”;

9) po art. 30 dodaje się art. 30a w brzmieniu:

„Art. 30a. W imporcie i eksporcie towarów i usług, z wyjątkiem towarów, na które w rozliczeniach eksportowych i importowych stosuje się ceny urzędowe, rozliczenia między odbiorcami i dostawcami a przedsiębiorstwami handlu zagranicznego są dokonywane na podstawie cen płaconych kontrahentom zagranicznym lub uzyskiwanych od kontrahentów zagranicznych albo po cenach umownych.”;

10) w art. 31:

a) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Zwrotu cła i podatków, o których mowa w ust. 1 i 2, nie stosuje się do eksportu rozliczanego według cen urzędowych.”.

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Minister Handlu Zagranicznego określa zasady i tryb rozliczeń, o których mowa w ust. 1.”.

c) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Minister Finansów, w porozumieniu z Ministrem Handlu Zagranicznego, określa zasady i tryb rozliczeń, o których mowa w ust. 2 i 3.”;

11) po art. 31 dodaje się art. 31a i 31b w brzmieniu:

„Art. 31a. 1. Upoważnia się Ministra Handlu Zagranicznego do prowadzenia rachunku wyrównawczego handlu zagranicznego.

2. Rachunek wyrównawczy może być zasilany dotacją budżetową do wysokości środków przewidzianych na ten cel w budżecie państwa. Pozostałość środków na rachunku wyrównawczym jest rozliczana na koniec roku z budżetem państwa.

3. Ministrowie Finansów oraz Handlu Zagranicznego określają zasady prowadzenia rachunku wyrównawczego i rozliczeń.

Art. 31b. 1. Minister Handlu Zagranicznego dysponuje tworzonym ze środków budżetowych funduszem nagród w celu materialnego zainteresowania działalnością w sferze handlu zagranicznego, a w szczególności aktywizacją i efektywnością eksportu towarów i usług.

2. Wysokość funduszu nagród jest każdorazowo określana w budżecie państwa, w części dotyczącej Ministerstwa Handlu Zagranicznego.”;

12) art. 33 otrzymuje brzmienie:

„Art. 33. 1. Wydatki związane z utrzymaniem zrzeczeń obligacyjnych oraz uczestnictwem przedsiębiorstw w organizacjach międzynarodowych są zaliczane do kosztów działalności przedsiębiorstw. Wydatki na utrzymanie zrzeczeń dobrowolnych są pokrywane z zysku do podziału przedsiębiorstw:

2. Jeżeli odrębne przepisy nie stanowią inaczej, zrzeczenia tworzą następujące fundusze:

1) fundusz statutowy odpowiadający wartości netto środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych,

2) zakładowe fundusze socjalny i mieszkaniowy, tworzone i wykorzystywane na zasadach określonych w art. 17 i 18 ust. 1 i 2.

3. W razie prowadzenia w ramach zrzeczenia działalności gospodarczej na rzecz zrzeszonych przedsiębiorstw, działalność ta powinna być finansowo wyodrębniona.”;

13) w art. 34:

a) ust. 2 skreśla się,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przedsiębiorstwa mogą otrzymać z budżetu dotację w wysokości ustalonej w ustawie budżetowej.”;

14) w art. 38:

a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1; w ustępie tym pkt 7 skreśla się,

b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Rada Ministrów dostosuje przepisy ustawy do specyfiki państwowych przedsiębiorstw drobnej wytwórczości.”;

15) w art. 39 po wyrazach „gospodarki finansowej przedsiębiorstw” dodaje się wyrazy „i ich zrzeczeń”.

16) art. 41 otrzymuje brzmienie:

„Art. 41. 1. Odpisy amortyzacyjne od środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych, z zastrzeżeniem ust. 2, podlegają podziałowi:

1) w przedsiębiorstwach, których organem założycielskim jest naczelny lub centralny organ administracji państwowej — między przedsiębiorstwo i budżet centralny,

2) w przedsiębiorstwach, których organem założycielskim jest terenowy organ administracji państwowej —

między przedsiębiorstwo i scentralizowany rachunek amortyzacji, tworzony przez terenowy organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego.

2. Odpisy amortyzacyjne od środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych, powstałych po dniu 1 stycznia 1984 r. i w całości sfinansowanych środkami własnymi przedsiębiorstw, nie podlegają podziałowi, o którym mowa w ust. 1.
3. Procent odpisów amortyzacyjnych wpłacanych do budżetu centralnego lub na scentralizowany rachunek, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, jest określany w narodowym planie społeczno-gospodarczym, a w latach 1984 i 1985 — w centralnych planach rocznych.
4. W okresie spłaty kredytu bankowego wykorzystanego na finansowanie inwestycji rozpoczętych przed 1984 r. kwota odpisów amortyzacyjnych przeznaczonych na fundusz rozwoju nie może być niższa od kwoty odpisów amortyzacyjnych od środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych uzyskanych przez przedsiębiorstwo w wyniku tych inwestycji.
5. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do odpisów amortyzacyjnych od środków trwałych przekazanych do eksploatacji przed zakończeniem inwestycji, o których mowa w ust. 4.
6. Odpisy amortyzacyjne przekazywane:
 - 1) do budżetu centralnego — są przeznaczone w szczególności na finansowanie inwestycji centralnych oraz na spłatę kredytów bankowych wykorzystanych na finansowanie tych inwestycji; mogą one być również przeznaczone na lokaty w Narodowym Banku Polskim,
 - 2) na scentralizowany rachunek amortyzacji, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 — są przeznaczone na finansowanie inwestycji podejmowanych na podstawie decyzji terenowych organów administracji państwowej oraz wspomaganie inwestycji przedsiębiorstw, dla których terenowy organ administracji państwowej jest organem założycielskim.
7. Rada Ministrów dla przedsiębiorstw, o których mowa w ust. 1 pkt 1, może zmniejszyć procent odpisów amortyzacyjnych podlegających przekazaniu do budżetu. Dla przedsiębiorstw, o których mowa w ust. 1 pkt 2, decyzje o zmniejszeniu procentu odpisów amortyzacyjnych, podlegających przekazaniu na scentralizowany rachunek, podejmuje właściwa rada narodowa stopnia wojewódzkiego.”;

17) art. 42 otrzymuje brzmienie:

„Art. 42. W latach 1984 i 1985 wysokość stawek odpisów na fundusz postępu techniczno-ekonomicznego, jak również procent wpły-

wów na ten fundusz, podlegający odprowadzeniu na Centralny Fundusz Postępu Techniczno-Ekonomicznego są określane w centralnych planach rocznych.”;

18) art. 43 otrzymuje brzmienie:

„Art. 43. Do czasu wydania odrębnych przepisów regulujących zasady finansowania handlu zagranicznego w spółkach, a także w spółdzielniach, organizacjach społecznych i innych jednostkach uprawnionych do prowadzenia handlu zagranicznego, Minister Handlu Zagranicznego w porozumieniu z Ministrem Finansów może rozciągnąć stosowanie przepisów art. 31, 31a i 31b na te jednostki.”;

19) po art. 43 dodaje się art. 43a w brzmieniu:

„Art. 43a. W roku 1984 wydatki przedsiębiorstw związane z utrzymaniem zrzeszeń dobrowolnych są zaliczane do kosztów działalności przedsiębiorstw.”

Art. 4. W ustawie z dnia 26 lutego 1982 r. o planowaniu społeczno-gospodarczym (Dz. U. Nr 7, poz. 51) art. 33 otrzymuje brzmienie:

- „Art. 33. 1. Upoważnia się Radę Ministrów do przejściowego wprowadzania i określania zasad reglamentacji obrotu surowcami, paliwami i energią, materiałami i wyrobami oraz reglamentacji sprzedaży środków dewizowych w zakresie, jaki może okazać się niezbędny ze względu na istniejące deficyty zaopatrzenia.
2. Po upływie każdego roku stosowania reglamentacji, o której mowa w ust. 1, Rada Ministrów przedstawia Sejmowi sprawozdanie o wynikach stosowania reglamentacji wraz z programem ograniczania zakresu jej stosowania.”

Art. 5. W ustawie z dnia 26 lutego 1982 r. — Prawo bankowe (Dz. U. Nr 7, poz. 56) art. 95 otrzymuje brzmienie:

„Art. 95. Rada Ministrów określi termin i zasady wydzielenia z Narodowego Banku Polskiego powszechnych kas oszczędności i utworzy z nich w tym terminie Powszechną Kasę Oszczędności jako samodzielny bank państwowy.”

Art. 6. W ustawie z dnia 21 lipca 1983 r. o szczególnej regulacji prawnej w okresie przewycięzania kryzysu społeczno-gospodarczego oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 39, poz. 176) art. 11 skreśla się.

Art. 7. 1. Traci moc ustawa z dnia 28 grudnia 1957 r. o dostawach, robotach i usługach na rzecz jednostek państwowych (Dz. U. z 1958 r. Nr 3, poz. 7).

2. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, może nałożyć na przedsiębiorstwa państwowe, spółki z udziałem Skarbu Państwa, instytucje i organizacje korzystające z dotacji państwowych oraz zakłady i jednostki budżetowe obowiązek przeprowadzenia postępowania przetargowego przed udzieleniem zamówień na dostawy, roboty i usługi jednostkom gospodarki nie uspołecznionej, określając zasady i tryb przeprowadzania takiego postępowania.

Art. 8. 1. Minister do Spraw Cen ogłosi w Dzienniku Ustaw jednolity tekst ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o cenach, z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zachowaniem ciągłej numeracji artykułów, ustępów i punktów.

2. Minister Finansów ogłosi w Dzienniku Ustaw jednolite teksty:

- 1) ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o gospodarce finansowej przedsiębiorstw państwowych;
 - 2) ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o opodatkowaniu jednostek gospodarki uspołecznionej,
- z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zachowaniem ciągłej numeracji artykułów, ustępów i punktów.

szonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zachowaniem ciągłej numeracji artykułów, ustępów i punktów.

Art. 9. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1984 r.

Przewodniczący Rady Państwa: H. Jabłoński
Sekretarz Rady Państwa: J. Szymanek

319

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 12 grudnia 1983 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie wykonania przepisów ustawy o niektórych podatkach i opłatach terenowych.

Na podstawie art. 21 ustawy z dnia 19 grudnia 1975 r. o niektórych podatkach i opłatach terenowych (Dz. U. z 1975 r. Nr 45, poz. 229, z 1982 r. Nr 7, poz. 55 i z 1983 r. Nr 6, poz. 35) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 29 grudnia 1975 r. w sprawie wykonania przepisów ustawy o niektórych podatkach i opłatach terenowych (Dz. U. z 1975 r. Nr 46, poz. 243, z 1976 r. Nr 34, poz. 202, z 1977 r. Nr 38, poz. 171, z 1980 r. Nr 16, poz. 57 i z 1982 r. Nr 35, poz. 231) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 12 otrzymuje brzmienie:

„§ 12. 1. Opłata od środków transportowych od posiadania przez osoby fizyczne i osoby prawne pojazdów silnikowych i przyczep, motorowerów, transportowych wózków rowerowych i koni wynosi rocznie:

- 1) od samochodów osobowych i towarowo-osobowych (towos) z silnikiem o pojemności skokowej:
 - a) do 900 cm³ włącznie 600 zł,
 - b) powyżej 900 cm³ do 1 300 cm³ włącznie 1 200 zł,
 - c) powyżej 1 300 cm³ do 1 500 cm³ włącznie 1 600 zł,
 - d) powyżej 1 500 cm³ do 1 800 cm³ włącznie 5 000 zł,
 - e) powyżej 1 800 cm³, z wyjątkiem samochodów marki „Warszawa” 9 000 zł,
 - f) od samochodów marki „Warszawa” 4 000 zł;
- 2) od samochodów osobowych i towarowo-osobowych (towos):
 - a) z silnikiem nie charakteryzującym się pojemnością skokową 4 000 zł,
 - b) z napędem elektrycznym 900 zł;
- 3) od autobusów i trolejbusów o liczbie miejsc do siedzenia łącznie z miejscem kierowcy:
 - a) do 15 miejsc 3 000 zł,
 - b) powyżej 15 do 35 miejsc 6 000 zł,
 - c) powyżej 35 miejsc 11 000 zł;
- 4) od samochodów ciężarowych i ciągników siodłowych o dopuszczalnej ładowności samochodu lub dopuszczalnym nacisku na siodło ciągnika:
 - a) do 0,5 t włącznie 900 zł,
 - b) powyżej 0,5 t do 1 t włącznie 1 600 zł,

- c) powyżej 1 t do 2 t włącznie 3 000 zł,
- d) powyżej 2 t do 4 t włącznie 4 000 zł,
- e) powyżej 4 t do 6 t włącznie 6 000 zł,
- f) powyżej 6 t do 8 t włącznie 7 000 zł,
- g) powyżej 8 t do 10 t włącznie 0 000 zł,
- h) powyżej 10 t 13 000 zł;
- 5) od ciągników balastowych 10 000 zł;
- 6) od samochodów specjalnych 3 000 zł;
- 7) od należących do właścicieli gospodarstw rolnych ciągników rolniczych dopuszczonych do ruchu na drogach 900 zł;
- 8) od pozostałych ciągników 2 000 zł;
- 9) od motocykli z silnikiem o pojemności skokowej do 50 cm³ włącznie 300 zł;
- 10) od motocykli z silnikiem o pojemności skokowej powyżej 50 cm³ 400 zł;
- 11) od motorowerów i transportowych wózków rowerowych o pojemności skokowej silnika do 50 cm³ 200 zł;
- 12) od koni w wieku ponad 2 lata:
 - a) na obszarze miast 1 000 zł,
 - b) na obszarze pozostałych miejscowości 600 zł.

2. Opłata od środków transportowych od posiadania przez osoby fizyczne i prawne nie będące jednostkami gospodarki uspołecznionej jachtów, promów i łodzi wynosi rocznie:

- 1) od łodzi motorowych o pojemności skokowej silnika powyżej 200 cm³ do 2 000 cm³ 1 000 zł,
 - 2) od łodzi motorowych o pojemności skokowej silnika powyżej 2 000 cm³ 1 500 zł,
 - 3) od promów i łodzi służących do zarobkowego przewozu towarów i osób oraz od jachtów kilowych 500 zł.
3. Od samochodów z silnikiem o zapłonie samoczynnym, wymienionych w ust. 1 pkt 1, opłatę obniża się o 10%.
4. Od przyczep pobiera się opłatę roczną w wysokości 500 zł.
5. Opłatę w danym roku pobiera się w wysokości obliczonej w stosunku miesięcz-